

OVERWEGING: ALLERZIELEN: OM GEDACHTENIS

DATUM :   2 november 2019

VOORGANGER: Hans Schoorlemmer

EERSTE LEZING :   Johannes (21, 1-5)

EVANGELIE: Lucas (24, 1-6a)

Overweging

We vieren vandaag 'Allerzielen'. Is dat niet merkwaardig? Allerzielen vieren? Kun je vieren op de dag, dat je hen herdenkt van wie je afscheid moest nemen? Is dat niet een dag van tranen, van rouw en geweend en merken dat het oude nog niet voorbij is.

Wat vieren we toch, wat doen we? We staan stil. Bij onze dierbaren. We noemen hun namen. Om niet te vergeten; meer nog met het noemen van de namen zijn ze in ons midden. En we hebben aandacht voor elkaar, voor het gemis, de onmacht en de vragen. Ja...Maar we horen ook woorden van leven en hoop. Visioenen van leven die ons mee willen nemen, optillen.

Dat visioen uit boek van de Openbaringen van Johannes. Als Johannes dit visioen krijgt, is hij in gevangenschap. Op het Griekse eiland Patmos hebben ze hem geketend, aan de ketting gelegd omdat hij gelooft, in de Barmhartige, die alle dood overwint. Hij is van het leven afgesneden, ver weg van zijn geliefde, de Barmhartige...Misschien verlangt hij zelf wel te sterven, naar de hemel te gaan, maar wat gebeurt...wat beleeft hij? De hemel, de nieuwe stad komt naar hem toe, als een bruid. En hij hoort een stem: Zie hier Gods woning onder de mensen. Hij zal bij wonen. Ze zullen zijn volk zijn Hij - God-met-hen -, zal hun God zijn. In dat visioen, komt God hem nabij in zijn verdriet, in zijn verlangen. Als hij de stem hoort "Hij zal alle tranen van de ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, geen rouw, geen geweend, geen smart zal er zijn, want al het oude is voorbij", dan komt 'God-met-ons' hem nabij. Nu al, in zijn gevangenschap.

Het is één van de lezingen, die ik de familie voorstel, als we een uitvaart of een crematie voorbereiden. Heel vaak wordt hij gekozen. Men knikt al onder het lezen. Ja doe die maar, helemaal goed. Door dat oude verhaal weten ons gekend in onze rouw, ons wenen, maar ook in ons verlangen, in onze hoop.

In het evangelie van Lucas gaan drie vrouwen in het donker naar het graf om te rouwen. Ze hebben olie bij zich om zijn lichaam te zalven. Dat Hij, hun geliefde, behouden blijft en om Hem toch nog aan te raken. ...Ze gaan naar hun geliefde dode, maar wat komen ze tegen? Een steen die is weggerold. Ze snappen het niet, schrikken. Gunnen ze hem dan zelfs in het graf geen rust. Maar er zijn ook engelen, een stem die zegt Waarom zoeken jullie de Levende onder de doden? Hij is niet hier. Hij leeft! Is het wel gepast om met Allerzielen dit Paasverhaal te laten klinken. Ja misschien is dit verhaal ver weg van onze beleving. Of is het toch zo, dat we de levende niet onder de doden vinden, eerder bij ons, bij de levenden en bij de Levende?

Een verhaal en een gedicht...

Mijn vader was een aantal jaren geleden overleden. Het was zomer rond de sterfdag van mijn ouders en het werd tijd om weer eens naar het kerkhof te gaan. Ik ben geen onregelmatige bezoeker. Ik ging naar mijn doden, maar wat zag ik. Daar was een roos geplant, vlak voor het graf. Een prachtige rode roos. En die was niet van mij, ook niet van mijn zussen...Even voelde ik een verwijt. Iemand die mij en mijn ouders kende vond dat ik de boel verwaarloosde. De bloem een verwijtende boodschap? Nee, die bloeiende roos stond daar zo mooi in het zonnetje. Had een engel daar voor gezorgd? Een tuinman? Ja dat iemand dat zomaar deed...voor mijn vader en mijn moeder. Die engel en die roos gaven mij mijn vader en moeder terug...Op hun goede plek in mijn hart.

Bij Allerzielen past zwijgen, stilte, elkaar nabij zijn ...Met Allerzielen wordt ons ook iets gegund en beloofd. Dat is iets heet Leven, Liefde die alles en allen omvat. De schrijver Arthur Japin schrijft in één van zijn eerte romans, in "de Zwarte met het witte hart":

***De dood brengt iemand soms nader dan het leven.
Je draagt wat je lief was voortaan bij je.
Nooit schiet je meer te kort.
Niets valt er nog te verliezen.
Niemand komt er nog tussen.
Zo stelt de dood wat hij ons afneemt, ook voor altijd veilig.***

Dat is wat we met Allerzielen vieren en elkaar gunnen.

Je draagt wie je lief was voortaan bij je...in Gods naam.
Dat het licht van de Liefde ons moge aanraken. Laten we gaan staan om te zingen: 'Licht dat ons aanstoot in de morgen'